

We Don't Need to Leave Yet, Do We? Or, Yes We Do?

One kind of person when catching a train always wants to allow an hour to cover the ten-block trip to the terminus,
And the other kind looks at them as if they were verminous,

And the second kind says that five minutes is plenty and will even leave one minute over for buying the tickets,
And the first kind looks at them as if they had cerebral rickets.

One kind when theater-bound sups lightly at six and hastens off to the play,
And indeed I know one such person who is so such that it frequently arrives in time for the last act of the matinee,

And the other kind sits down at eight to a meal that is positively sumptuous,
Observing cynically that an eight-thirty curtain never rises till eight-forty, an observation which is less cynical than bumptious.

And what the first kind, sitting uncomfortably in the waiting room while the train is made up in the yards, can never understand,
Is the injustice of the second kind's reaching their seat just as the train moves out, just as they had planned,

And what the second kind cannot understand as they stumble over the first kind's heel just as the footlights flash on at last
Is that the first kind doesn't feel the least bit foolish at having entered the theater before the cast.

Oh, the first kind always wants to start now and the second kind always want to tarry
Which wouldn't make any difference, except that each other is what they always marry."

— Ogden Nash

Read more quotes from [Ogden Nash](#)

האם עלינו לצאת כבר, או טרם?

סוג אחד של אדם תמיד משאיר שעה שלמה להגיע ממרוסק עשרה רחובות אל התחנה בדרךנו אל הרכבת והשני רואה אותו כְּלוֹקָה במחלה מדבֶּקֶת.

והשני טוען שחמש דקות הן די והותר, ואפילו לרכישת הפרטיס דקה יקציב והראשון מביט עליו כעל בלתי יציב.

הסוג הראשון לפני צאתו לתאטרון סועד קלילות בשעה שש ונחפז אל המחזה. ואכן אני מכיר אדם אחד שהוא כל-כך קצה, שלעתים הוא מגיע אל התאטרון למערכה האחרונה של הצגת המטינה.

והשני יושב לו בשעה שמונה לסעודה מפארת, באמרו בצניניות רק נדירות מתחילה בזמן הופעה, סביר שיהיה אחר של רבע שעה, הנחה שהיא לא רק צינית אלא מחצפת.

ומה שאינו משכיל להבין האדם מהסוג הראשון היושב בחדר-ההמתנה בזמן שמכינים את הרכבת לנסיעה, הוא אי-הצדק של הגיעו של הסוג השני למושב ממש בדקה שהרכבת יוצאת, כפי שמראש חשב.

ומה שאינו מבין הסוג השני, כאשר הוא צועד וברגלו של הסוג הראשון הוא מועד, וסוף-סוף אורות הבמה נדלקים הוא שפלל אין מרגיש הסוג הראשון מטפש בהפסו לתאטרון עוד לפני השחקנים.

אחד תמיד רוצה לצאת לדרך מיד והוא תמה מדוע רוצה השני להתמהמה. כל זה הוא שיקול די משני, אלא שתמיד נשאים הם אחד לשני.

מאת אוגדן נאש

תרגום לעברית: רות א. רין © 2024

[See other works and translations by Ruth Rin](#)